

10.04.2015 – PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

**PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI NOSTRU
IISUS HRISTOS**

† DR. IRINEU

**PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
ARHIEPISCOP AL CRAIOVEI ȘI
MITROPOLIT AL OLTENIEI,**

**PREACUVIOSULUI CIN MONAHAL,
PREACUCERNICULUI CLER
ȘI PREAIUBIȚILOR CREDINCIOȘI
DIN ARHIEPISCOPIA CRAIOVEI
HAR, MILĂ ȘI PACE DE LA HRISTOS-DOMNUL NOSTRU,
IAR DE LA NOI PĂRINTEȘTI BINECUVÂNTĂRI**

„Îngerul a strigat celei pline de dar:
Curată Fecioară, bucură-te;
Și iarăși zic: bucură-te, căci Fiul tău a înviat
a treia zi din mormânt
și pe morți i-a înviat; popoare veseliți-vă!”

**Preacuvioși Părinți, Preacuvioase Maici și Preacucernici Părinți,
Iubiți credincioși și credincioase,**

Aceste cuvinte de îndemn duhovnicesc ale îngerului, pe care le auzim cântându-se în sfintele noastre biserici cu prilejul acestui mare praznic, ne cheamă pe toți la întâlnirea sfântă și mântuitoare cu Însuși Cel înviat Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Acesta, Domnul Slavei, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire a răbdat patimile cele înfricoșătoare, crucea cea de viață dătătoare și a înviat a treia zi după Scripturi. Taina Învierii Lui ne pune în lumină iubirea Sa nesfârșită față de om și față de întreaga creație. Sfântul Evanghelist Ioan, copleșit de măreția iubirii Tatălui ceresc, spune că *„atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unicul Său Fiu L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”*.^[1] Iată de ce sărbătoarea de astăzi este mai întâi de toate praznicul iubirii negrăite a lui Dumnezeu pentru noi și pentru a noastră mântuire. Căci, Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic S-a pogorât din ceruri, S-a întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și S-a făcut om, pentru ca apoi prin Jertfa Sa de pe cruce și prin Înviere să dăruiască oamenilor, păcătoși și muritori, iertarea păcatelor și viața veșnică.

Iubiți frați și surori în Domnul,

Mântuitorul Hristos, precum din pânțele Fecioarei Maria S-a născut, lăsându-i fecioria nestricată, tot astfel a înviat, biruind moartea și surpând puterea ei. El a lăsat în mormânt giulgiurile singure, dar a ridicat la viață pe strămoșii noștri. Adam a urmat pe Domnul în înviere și Eva a venit și ea la viață. Strămoașa mulțumește astăzi Fecioarei Maria, iar tot pământul cade în genunchi înaintea Domnului, cântând cu glas de biruință: „Hristos a Înviat!” În această prăznuire divină: „Eva și-a ridicat ochii din iad și s-a bucurat, căci Fiul fiicei sale, Fecioara Maria, a venit, ca un Vindecător al vieții, ca s-o ridice pe mama Maicii Lui la cele de sus. Binecuvântat să fii Pruncule, Care ai zdrobit capul șarpelui și ne-ai ridicat din moartea în care eram aruncați!”^[2] Deci, datorită măreției și binefacerilor Sale, Mântuitorul Hristos ne oferă astăzi Învierea Sa, Praznicul praznicelor și Sărbătoarea sărbătorilor, care întrece toate sărbătorile. Căci așa precum soarele întrece stelele în strălucire și Învierea este cu adevărat mai plină de lumină, nu doar pentru serbările pământești, ci și pentru sărbătorile care-L prăznuiesc pe Mântuitorul Hristos.^[3]

Desigur, Învierea Mântuitorului Hristos depășește puterea noastră de înțelegere. Cântările pascale explică acest eveniment unic, zicând: *„Pogorātu-Te-ai în cele mai de jos ale pământului și ai sfărâmat încuietorile cele veșnice, care țineau pe cei legați, Hristoase, iar a treia zi, ca și Iona din chit, ai înviat din mormânt”*.^[4] Sfântul

Ioan Damaschin, referindu-se la acest moment, zice: „Păzind pecetea întregi a înviat din mormânt, Cel Ce n-a stricat cheile Fecioarei prin Nașterea Sa și ne-a deschis nouă ușile raiului”. Deci, dacă „Îngerul mai înainte de zămislirea Domnului, a grăit celei pline de daruri: Bucură-te! Tot un înger, la Învierea Lui, a răsturnat piatra slăvitului Său mormânt. Acela, în locul întristării, semne de bucurie a vestit; iar acesta, în locul morții, pe Stăpânul Cel dătător de viață ne-a propovăduit. Pentru aceasta, strigăm: Făcătorule de bine al tuturor, Doamne, slavă Ție!”[5] Ca atare, Domnul, precum S-a născut dintr-o Fecioară curată, neispită de nuntă, tot așa a înviat dintr-un mormânt unde nimeni n-a fost pus și fără a-l deschide. Cum constatăm: o taină dumnezeiască a fost Nașterea Sa din Preacurata Fecioară Maria și o taină dumnezeiască a fost Învierea Sa din morți. Și, de asemenea, în același fel tainic a intrat la ucenicii Săi prin ușile încuiate și a stat în mijlocul lor.[6]

Iubiți părinți, frați și surori

Pentru că vorbim despre moarte și înviere trebuie să înțelegem că spaima de moarte a omului nu este un lucru cu totul natural, ci s-a produs ca un fenomen contrar firii noastre, ca o slăbire a comuniunii omului cu Dumnezeu, Izvorul vieții. Teoriile de astăzi referitoare la distrugerea întregului om prin moarte ascund neînțelegerea păgânilor cu privire la valoarea persoanei umane. Orice om este o realitate unică, un semn unic al iubirii lui Dumnezeu și rămâne ca mărturie unică a creației Sale. Dumnezeu nu poate uita în veci pe cineva și dacă nu-l poate uita îl și menține pe fiecare veșnic în existență. Deci, fără să ne anuleze libertatea noastră ca persoane, noi rămânem într-o legătură intimă cu Mântuitorul Hristos. În felul acesta ne mărturisim dependența noastră față de Dumnezeu și suntem într-un dialog cu El, chiar dacă uneori nu răspundem la chemarea Lui. Desigur, în virtutea acestei rațiuni, dovedim prin însăși viața noastră că Învierea Mântuitorului Hristos este absolut necesară pentru noi. În felul acesta intrăm prin Învierea Domnului în zarea de lumină și de viață infinită a Împărăției cerurilor în care ne vom afla deplin la a doua venire a Lui, când va veni să judece viii și morții.

Firește, Domnul este și Judecătorul nostru, răsplătind pe cei ce au viețuit după învățătura Lui și s-au asemănat cu El prin fapte bune. Scrierile duhovnicești ne vorbesc mult despre această cercetare a vieții noastre de aici. Un Părinte bisericesc spunea „luptă-te să iei arvuna mântuirii în chip ascuns înlăuntrul inimii tale ca în vremea ieșirii să nu afli tulburare și spaimă neașteptată”. Astfel, numai păstrându-ne în lumina Învierii Mântuitorului Hristos, vom moșteni Împărăția cerurilor și ne vom bucura de „cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit, pe care le-a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El”.[7] De asemenea, acolo vom vedea că lucrurile nu vor mai fi dependente de persoane, ci vor avea o formă nouă plină de iubirea lui Dumnezeu, a Maicii Domnului și a sfinților Săi.

Preaiubiți părinți, credincioși și credincioase

Sfânta Evanghelie, cum am auzit, vorbind despre Învierea Domnului, începe cu drumul femeilor spre mormânt, în zorii zilei de după sâmbătă. Femeile merg împreună cu Maica Domnului la mormânt, pentru a cinsti după cuviință trupul Domnului, dar îl găsesc deschis și gol. Un înger le spune: „*Nu vă temeți! ... Mergeți degrabă și spuneți ucenicilor Lui că S-a sculat din morți și iată va merge înaintea voastră în Galileea; acolo Îl veți vedea*”.^[8] Cuvintele: „*nu vă fie frică*”, „*nu vă temeți*” încurajează pe femeile mironosițe ca să-și deschidă inima pentru a primi această veste. Deci, mergând la Sfinții Apostoli, ele aveau să găsească pe aceștia risipiți și cu credința slăbită și împuținată. Însă, deîndată ce femeile le-au comunicat vestea cea minunată a Învierii, deși părea incredibilă, aceștia au revenit ca de la întuneric la lumină, crezând că Mântuitorul a înviat, așa cum El Însuși a prezis.

Galileea, despre care vorbește Mântuitorul, este *locul primei chemări la apostolat a ucenicilor, unde începuse totul!* Cu câțva timp în urmă, pe malul lacului, Domnul i-a chemat la apostolat și ei au lăsat toate și l-au urmat.^[9] Acum, El se întoarce în Galileea pentru a rememora totul, pornind de la cruce la Înviere, fără frică și fără teamă. Deci, Mântuitorul ia totul de la capăt pentru a pune un nou început care să aibă o nouă temelie, aceea a iubirii depline față de El și față de Învierea Sa din morți. Desigur, dacă pentru Sfinții Apostoli a fost nevoie de o reîntoarcere în Galileea, și pentru noi este valabilă această refacere a drumului nostru. Ca și pentru Sfinții Apostoli, și pentru fiecare dintre noi există o „*Galilee*” la începutul drumului nostru cu Mântuitorul Hristos. A merge în Galileea, adică a veni la Biserică, înseamnă ceva frumos, înseamnă pentru noi a redescoperi Botezul nostru ca izvor viu, a lua putere înnoită de la rădăcina credinței noastre și a trăirii noastre creștine. Ca atare, a ne întoarce la Biserică înseamnă înainte de toate a ne întoarce acolo, la acel loc plin de căldură în care harul lui Dumnezeu ne-a atins la începutul vieții noastre creștinești. De la acea scânteie putem să aprindem focul credinței pentru astăzi, pentru fiecare zi, și să ducem mai departe căldură și lumină generațiilor următoare. De la această lumină a Învierii se aprinde în sufletele noastre o bucurie smerită, o bucurie care nu disprețuiește durerea și disperarea nimănui, o bucurie bună și blândă.

Este adevărat că pe lângă această bucurie a Învierii mai există și chemarea de a urma pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos și de a participa la viața Bisericii Lui în lume. În acest sens, când El trece pe drumul vieții noastre, ne privește cu milostivire, ne cere să-L urmăm și să ne întoarcem la Biserica Lui. El dorește să recuperăm drumul pierdut și să ne aducem aminte de acel moment în care ochii noștri s-au intersectat cu ochii Lui, momentul în care ne-a făcut să simțim că suntem copiii Lui și că ne iubește.

Astăzi, în această noapte sfântă, fiecare dintre noi se poate întreba: de fapt care este Biserica mea? Mi-o amintesc? Am uitat-o? Da, se poate să fi uitat-o, dar ea este aici și

Mântuitorul ne așteaptă să venim permanent în ea. Poate am mers prea departe pe drumuri și cărări lăturalnice care ne-au făcut s-o uităm, dar acum ne-am dat seama de adevăr și ne rugăm Lui: „*Doamne, ajută-ne și ne întărește să nu ne mai fie frică să ne întoarcem la Biserica Ta și la Tine*”. Tocmai pentru aceasta, sărbătoarea Învierii Domnului are un mesaj clar: trebuie să ne întoarcem din drumul nostru străin pentru a-L vedea pe Mântuitorul înviat și a deveni martori ai Învierii Lui. Nu este o întoarcere și nu este o nostalgie după timpul trecut. Este o întoarcere la prima noastră iubire, pentru a primi focul pe care Domnul nostru Iisus Hristos, Cel înviat, l-a aprins în lume și l-a adus tuturor, până la marginile pământului.

Trebuie să dorim, așadar, ca focul Învierii Mântuitorului Hristos să intre în viața noastră, iar pe El să-L simțim ca pe Părintele nostru, cu încredere, căci El este viața noastră! Dacă până acum am fost departe de El, să facem un mic pas spre El ca să ne primească în brațele Sale deschise. Dacă ni se pare dificil să-L urmăm, să nu ne fie frică, să ne încredem în El, căci este aproape de noi, El este cu noi și ne va da pacea de care avem nevoie pentru a trăi așa cum vrea El. Deci, să nu ne închidem în fața noutății pe care Dumnezeu vrea s-o aducă în viața noastră! Suntem adesea obosiți, dezamăgiți, triști, simțim povara păcatelor noastre, ne gândim că n-o să reușim. Să nu ne închidem în noi înșine și să nu ne pierdem încrederea. Nu există situații pe care Dumnezeu să nu le poată schimba în bine, nu există păcate pe care să nu le poată ierta, dacă ne deschidem Lui.

Vă îndemnăm deci, în această noapte sfântă de lumină, invocând mijlocirea Preasfintei Fecioare Maria, prima care a văzut pe Mântuitorul Hristos înviat, să cereți ca Domnul nostru Iisus Hristos să vă facă părtași de Învierea Sa. Să vă dea putere să renunțați la tot ce vă desparte de El și de harul Său. Să regăsiți credința ortodoxă care ne dă viață, ne transformă și ne împlinește în mod real. Să simțiți bucuria familiei și să vă amintiți de îndemnul Mântuitorului și de cuvintele îngerului: „*Bucurați-vă*”!, bine știind că tocmai această experiență deschide larg inima la speranța pentru viitor.

„Harul Domnului nostru Iisus Hristos, dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toți!”

Vă îmbrățișăm pe toți cu iubire sfântă și vă dorim să trăiți aceste
sărbători sfinte în pace și bucurii!

Al vostru în Duhul Sfânt, către Hristos Domnul rugător,
cu părințești binecuvântări,

† Dr. Irineu

Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolitul Olteniei